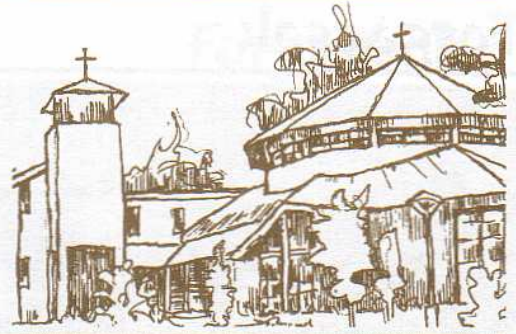

Forgácsok

MUNKÁS SZENT JÓZSEF EGYHÁZKÖZSÉG KIADVÁNYA

2003. OKTÓBER

2. ÉVFOLYAM, 6. SZÁM

2003. október 5-én, vasárnap délután Spányi Antal székesfehérvári megyéspüspök úr a bérnálás szentségében részesített harminckét oroszlányi, hat vértesszőlősi gyermeket, és két felnőttet.

Osszátok meg azt, ami lelketek gazdagsága, ami szívetek kincse, hogy mások is a hit, remény és szeretet útján járva erősebbek legyenek...

Többszázán fogadták a püspök urat

Veilandics Béla

Bérmálkozás képekben

Kulcsár Dávid bérmálkozó

Gyermekkorom óta oltárközelben vagyok, ha rámnéznek az emberek akkor eszükbe jut a krisztusi mondás: „ha nem leszek olyanok mint a gyermekek, akkor nem juttok be a mennyek országába”. Közben felnőttem, már nem viselkedhetek úgy, mint a gyermek, ezért talán az a mondat jobban illelt rám, hogy „ti, akik már felnőttek lettetek, legyetek hasonlóvá a gyermekekhez”.

Kortársaim eszményekért élnek, ideálokat keresnek, én inkább küldetést vállalok, hiszen a mindennapi hűség megköveteli tőlünk, hogy meggyőződésből éljünk.

Ha majd elkényeztetne az emberi dicsőség, ha a jólét kegyeltje is lennék, ha szívemet-lelkemet megsebezne az életben szerzett tapasztalat, Isten előtt akkor is gyermek maradok, aki a Miatyánk lelkiségével Atyának szólíthatja az Istent.

Világosságban kívánok élni, ezért szünet nélkül tisztítom viselkedésem mozzgatórugóit, indítékait. Így válik nyilvánvalóvá, hogy az Úr Jézusért vagyok jó, és nem az erő hiánya miatt. Az Úr Jézusért indulok küldetésem útjára és nem kalandvágyból. Az Úr Jézusért vagyok alázatos, és nem azért, mert félnék a felelősségvállalástól. Ezért lesz szükségem a nagykorúság szentségére, a bérmálásra. **Kulcsár D.**

Főtisztelendő Megyéspüspök úr!

Őszinte tisztelettel és szeretettel köszöntöm Önt egyházközségünk valamennyi tagjának a nevében. Egyúttal kifejezem örömünket a közelmúltban történt kinevezéséért, ami által egyházmegyénk Főpásztora lett. Kívánjuk, hogy a jó Isten adjon mindig elég hitet, erőt, bölcsességet és kellő derűt hivatása, küldetése beteljesítéséhez.

Templomunkban, mely fiatal intézmény, első ízben találkoztunk. Még nincs tíz éve a felszentelésének, de ezen rövid idő alatt is igyekeztünk lehetőségeinkhez mérten Isten dicsőségére némi művészetet is „becsempészni” a falai közé, gondolok itt a régebben elkészült nagy feszületre és a néhány hónapja felszentelt keresztelőkútra, melynek kelyhe felett a feltámadt Krisztus lebeg.

Ez az első találkozás egyúttal fontos eseményhez kötődik, a mai napon sok fiatal azzal a hittel jött el közénk, hogy a miséről már a katolikus közösség felnőtt tagjaiként távoznak. Kérem püspök urat, hogy szolgálja ki számukra a bérmálás szentségét, abban a reményben, hogy hitükben ezáltal is tovább erősödve, acélosodva még inkább kötődnek azon hívők millióihoz, akik abban reménykedve várják az európai csatlakozást, hogy ott nem a médiából ömlő felpörgetett nihil lesz a zsinórmérték és nem a mammon szövetsége, nem a globalizáció, hanem a keresztyén hit, a kereszt ereje lesz az összetartó erő.

Püspök úr, köszönjük, hogy eljött közénk.

Veilandics Béla

Egyházközség elnöke

Mi a bérmálás?

A bérmálás szentség, amelyben a megkeresztelt megkapja a szentlélek ajándékát, erőt és küldetést.

Bérmáláskor a szentlélek ahhoz ad erőt és küldetést, hogy a bérmálkozó krisztusnak élő tanuja legyen az egyházban és a világban.

Kozma Miklós bérmálkozó

Vagy az ember sodródik a világgal s akkor békében él, vagy megpróbál a világgal szembeszállni, vagy belső erejére támaszkodva megküzdeni önmagával. A mai Evangélium számunkra a hűség Evangéliuma. Erről akar beszélni az Úr Jézus, és arra akar bennünket inteni, hogy az egyház ma mindnyájunkat erre a hűségre hív. Hűségre, keresztény hagyományainkra, az egyház tanítására. Emberi közösségre van szükségünk.

Akit megkereszteltek és elnyeri a bérmálás szentségét, -ahogy itt már elhangzott- bérmálás után, ahogy régen mondták: nagykorú kereszténnyé válik! A nagykorútól el lehet várni, hogy tudja, hogy mit tesz, tudja, hogy miben dönthet, és kettejük kapcsolatát Isten és önmaga kapcsolatát hogy erősítse.

Ezért szeretném bennetek megerősíteni azt, amiről András atya is az előkészítés hosszú ideje alatt sokszor beszélt veletek. Őriztétek meg szívetekben és lelketekben Istent. Milyenné lesz ez a világ, amelynek kettősségét, amiről beszéltünk meg kell akasztani? A világ nem sodródik magától, hanem a világot mi magunk alakítjuk. Engedhetünk a kísértésnek, választhatjuk a könnyebbik megoldást, akkor ez a világ olyan lesz, amilyen. Egyre embertelenebb lesz, egyre kevesebb érték lesz benne, egyre inkább eluralkodik az önzés. Egyre inkább kellene az embernek embertársai!

Apostoli küldetésetek van! Tanúságot tesztek arra, amit láttok, amit megtanultok, amit igaznak ismertek meg. Ez elég kevés, de ez a kevés hatni tud. Ha a sötét szobában meggyújtjuk a gyertyalángot a parányi láng fényt ad, és ez elűzi a sötétséget. Ha a levesbe beleteszünk egy kevéske sót, az ízt fog adni az ételnek. Ha megfelelően kevés élesztőt beleteszünk a lisztbe, az átkovásszítja a lisztet, a tészta meg fog kelni, és lehet belőle valami finomat sütni.

A dolgok nem azon fordulnak meg, és nem azon múlnak, hogy minél hangosabban és hányan állítják. A dolgok vagy igazak, vagy nem, vagy elfogadják, vagy nem, de sohasem attól igaz valami, hogy sokan állítják, hanem azért, mert önmagában hordozza az igazságot.

Nektek az igazság mellé kell állni, és erről az igazságról kell tanúságot tennetek úgy, hogy benne legyetek a világban, de magatokat mégse szabjátok ehhez a világhoz.

Nem könnyű dolog megóvni magatokat attól, hogy minél kevésbé hasonlítsatok ehhez a világhoz, és nem könnyű dolog úgy élni, hogy minél jobban tudjatok hatni erre a világra.

Döntsétek el, tartsátok is meg, hogy soha ne legyen életeteknek egyetlen órája se, amikor ne imádkoznátok. Ez a legelső, legegyszerűbb dolog, amelyet az ember mindig, minden körülmény között megtarthat. Nincs olyan nap, amikor ne volna lehetőség arra, hogy magunkban fohászokdjunk, vagy néhány saját magad által megfogalmazott mondattal ne fordulj az Úr Isten felé. Sőt azt kérem, hogy imádságban jussatok el odáig, hogy tudjatok az Isten szavára hallgatni, odafigyelni a jó Istenre, hogy meghalljátok, mire tanít benneteket, hogy mit üzen Isten a lelkiismeret szaván keresztül. Aki imádkozik, valószínű megtanulja a hűséget.

Fontos, hogy részt vegyetek a szentmisén, a szentgyónásban és a szentáldozás kegyelmében ne a templomért, ne a plébános úrért, hanem önmagatokért.

Annyi minden ér mindnyájatokat hétről-hétre, napról-napra annyi benyomás, kísértés, annyi nehézséget kell megélni. Legyen ez a vasárnapi szentmise alkalom arra, hogy sikerüljön a

bűnt letenni, Urunknak hálát adni, sikerüljön megerősödni hitünkben. Az elkövetkező időben ismét csak így lehet. Csak így lehet: rendszeresen járjatok templomba, rendszeresen végezzétek el a szentgyónást és részesüljete a szentáldozás kegyelmében.

Fontos, hogy elmélyüljete! Nem lehet abbahagyni a hittanra való járást, a hitnek mélyebb megismerését, hiszen mindig új és új problémákkal találkoztok. Ahogy haladtok előre világi tanulmányotokban úgy fogtok új problémával találkozni, amelyre meg kell találni a választ, amit az kíván. Ezért fontos, hogy ezután is a hittani közösségnek Krisztusnak a követői maradjatok.

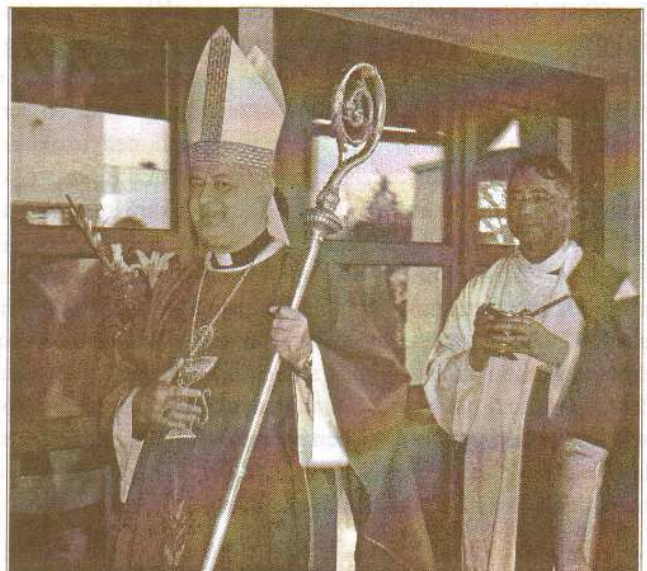
Fontos, hogy tudjatok közösségben élni! Senki nem maradhat egyedül. Hiú ábránd az, hogy azt gondolom „majd én fogok vigyázni magamra, engem nem érdekelnek a többiek, én tudok járni a magam útján”. Nem tud járni senki a maga útján. Kellene a társak, akik felelnek érte, akik ha kell, bátorítják, akik –ha esetleg el akar kalandozni - figyelmeztetik, visszahívják, és mellette vannak.

Kell, hogy ilyen közösséget alkossatok, hogy így egymásra is vigyázva, egymást erősítve, tudjatok igazán megmaradni Isten előtt hűségben és egymáshoz is hűségben. Akkor lassan, nem látványos mértékben, lassan valami elkezdődik ebben az egyházközségben is. Életeteket és hűségeteket látva életetek példája a kívülállókat el fogja gondolkodtatni, és amikor beszéltek, amikor tanúságot tesztek hitetekről, akkor nemcsak szép életeteket, hanem okos szavaitokat is megtapasztalják – lassan, lassan egyre többen leszünk.

Megosszátok azt, ami a lelketek gazdagsága, ami szívetek kincse, hogy mások is a hit, remény és szeretet útján járva erősebbek legyenek, igazabbak legyenek emberi kapcsolataikban, és ha áldozatok árán is, de el tudjanak igazodni a világban.

Nem könnyű fiatalnak és felnőttnek, gyerekeknek és időseknek egyaránt szólni. Ezért kell a bérmálás szentsége, a Szentlélek ajándéka, aki megerősít bennünket, hogy kegyelmével arra is képesek legyünk, amire önmagunktól nem.

Kérjük az erőt adó Szentlelket, szálljon le a bérmáltakra, de szálljon le mindannyiunkra is. Tegye mindannyiunkat egyre buzgóbbá, egyre felelősebbé saját életünk és embertársaink életében is.

2003. október 5-én, vasárnap délután Spányi Antal székesfehérvári megyéspüspök úr a bérmálás szentségében részesített harminckét oroszlányi, hat vértesszőlősi gyermeket, és két felnőttet.

Osszátok meg azt, ami lelketek gazdagsága, ami szívetek kincse, hogy mások is a hit, remény és szeretet útján járva erősebbek legyenek...

Kedves Bérmálásra Felkészültek! A felkészítés ideje során sok mindennel kellett szembesülni, sok mindenről kaptatok már alapos tanítást, oktatást, sok mindennel tisztában vagytok. Ezért nem is akarom nagyon hosszúra nyújtani mai beszédemet. Csupán néhány olyan dolgot, gondolatot szeretnék elmondani, amelyeket bizonyosan ismertek, de talán mégis jó, ha egyszer a bérmálás szentségének fölvétele előtt tudatosan szembeneztek ezekkel a kérdésekkel.

Jó itt lenni ebben a csodálatos környezetben, gyönyörű templomban, ünneplőbe öltözött emberek közösségében, látva a liturgia által földíszített szívetek, hallva a kórus szép énekét, tapasztaljuk a közösség erejét, de tapasztaljuk a kettősséget, ahogy plébános atya mondta. Az a világ, amelyben élünk nagyon furcsa és összetett világ. Minden településen más és más a hívők és nem hívők aránya, de országosan mégis azt mondhatjuk a nemrégiben elvégzett népszámlálás adatai alapján, hogy ennek az országnak a többsége kereszténynek, legtöbb részben katolikusnak vallja magát. Érdekes, a népszámlálás szerint ateista mindössze néhány tucat ember. Sokan vagyunk katolikusok, s azt tudnunk kell, nem azoknak, akik itt a templom falait szétrepesztjük, hanem a többségnek, hogy egy katolikus kultúrájú, katolikus gyökerű népnek vagyunk polgárai. Fontos ezt tudni, mert különben az ember elbizonytalanodik. Szétnézve a templomban azt látjuk, kevesen vagyunk, megrettenünk, s van, aki azt mondja „talán akkor én sem megyek.” Ez persze nem a templom baja, hanem annak az embernek, aki nem találja meg a hitet az életében. Saját életét, önmagát tekinti mércének. Sokan vannak, akik magukat a Római levél tanításával ellentétben ehhez a világhoz szabják. Ebből fakadnak azok a kettősségek, melyet a plébános úr a bérmálásra fölkérő szavaiban megemlített.

Gondoljuk csak meg mennyire csökkent az élet értéke. Manipuláljuk az élet indulását, és magunk mondunk igent, vagy nemet az induló életre. Magunk döntünk, hogy elfogadjuk vagy elvetjük, megszületni hagyjuk, vagy halálra ítéljük. Manipuláljuk életünket. Egyre erősebb a hang, egyre többször halljuk azt, hogy valakinek mégiscsak el kell döntenie, hogy egy idős embernek szenvedése az talán túl sok, s valahogy segítsük át ettől a szenvedéstől teli életén. Manipulálják az élet kezdetét, az élet végét, és amikor már nincs becsülete az életnek, akkor észrevétlenül eljutunk a szeretet civilizációjától a halál kultúrájához - ahogy azt a Szent Atya mondja.

Meginog a család helyzete. Nemcsak a családban való hűség képe, hanem meginog a családnak, a család jogának a helyzete. Olyan természetes, hogy egy gyermeknek a családban az édesapa és édesanya szeretetéből kell megszületni, és ennek a két szülőnek a szeretete kell, hogy gondoskodjék gyermekéről. Ezt csak akkor tudja megtenni, hogyha tud mindent gyermekéről, ha ismeri annak adottságait, jószágait, esetleg haszontalanságait, tudja megfelelő műveltségét. A gyermeknek joga van, hogy szüleitől elnyerje a segítséget, nevelést. Ha ebben megakadályozzák, akkor magára marad. Látjuk, döbbenettel halljuk, hogy mik azok a közoktatási elgondolások, amely szerint a diáknak joga van titkolózni szüleivel szemben, s a gyermek engedélye nélkül a pedagógus nem mondhat el mindent a szülőnek a gyermekéről. Hová jutott ez a világ? Mi lett ebből a világból? A családon belüli titkolózás. Hová tűnt a szeretet ebből a világból?

A szeretet nyitott, a szeretet beavatja a másikat az életbe. A szeretet nem eltitkolni, hanem megmutatni akar. Nem elzárni, hanem megosztani törekszik.

A világ nem akarja megérteni, hogy vannak dolgok, amelyek rosszak és elfogadhatatlanok. Nem az egyes emberek elfogadhatatlanok, akik nem tudják, hogy a bajjal sodródni, hanem a jelenség elfogadhatatlan. Semmit sem akar abból az emberiség megérteni, hogy a legkisebb engedményért is súlyos árat kell fizetnie. A társadalomnak vannak tagjai, melynek döntő többsége magát kultúremléknek vallja, amely hisz a maga tudásában, tapasztaltságában, mégis elfelejtkezik az egyház tanításáról, de elfelejtik azt a tanítást is melyet szüleik, nagyszüleik pontosan eléjük rajzoltak, eléjük tártak.

KUTSCHI ANDRÁS PLÉBÁNOS FELKÉRÉSE A BÉRMÁLÁSRA.

Főtisztelendő Megyéspüspök Úr!

Az elmúlt évtizedekben élesen felvetődött a családokban a kérdés: vajon, megtanultak-e a gyermekeik élni? Vajon jól teszi-e a család, ha az élet dolgaiban nem mindig olyan felfogást képvisel, amely nem vág össze az iskola vagy a hétköznapi gyakorlat által közvetített eszményekkel. Mindnyájunk közös tapasztalata, hogy az értelmetlenség elviselhetetlen. Az életet tervezni, alakítani kell, ha emberi módon akarunk élni.

A ránk bízott gyermekek az élet fontos területein várnak most eligazításra, útjelzőket, kalauzólást várnak a tekintélyszerzés, érvényesülés, anyagi javak megszerzésének területén.

Fizikai világrajövetelük után kihordja őket még a társadalom, az iskola-és nem mindegy a szülőknek, nevelőknek, hogy milyen világra születnek meg.

A felnövekvő fiatalok már hozzászoktak ahhoz, hogy többértű világban élünk, egy dologra számtalan megoldás létezik, tudják, hogy kettős világban, kettős a nevelés, de azt nem tudják befogadni, hogy a felnőttkor küszöbén már hazugságélménybe ütközzenek.

Joggal elvárják a szülőktől, nevelőktől, hogy amit kívánnak tőlük, ők is ahhoz szabják tetteiket és viselkedésüket, ne legyenek meghasonlottak vagy fásultak. Ehhez a feladathoz kérjük a bérmálkozókat, szüleiket és nevelőiket számára az erősítő Szentleket.

Spányi Antal püspök, Kutschi András oroszlányi, Nagy László bánhidai és Kristofori Valter plébánosok

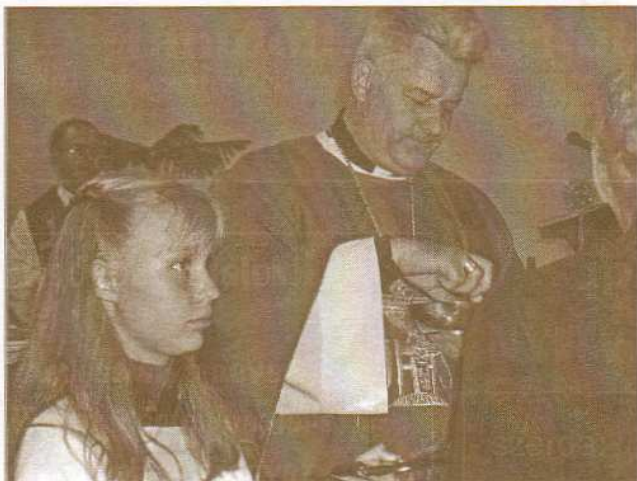

Durzák Anna karnagy vezényelte az esztergomi Szent István Gimnázium énekkarát

Bérmálás

Szentáldozás

Vértesszőlősi bér málkózó

Meghívó

Az oroszlányi római katolikus iskola, közelgő 65. évfordulója alkalmából rendezendő ünnepségünkre, melyet 2003. október 27.én, du. 16 órakor a Művelődési Ház és Könyvtár olvasótermében tartunk, nagy szeretettel várjuk az iskola volt tanulóit, családjukat, és minden kedves érdeklődőt.

Kedves Fiatalok!

András atya november 11. Szent Márton napjára kirándulást szervez Pannónhalmára és Győrbe. Felvilágosításért András atyánál lehet jelentkezni nov.1-ig!

IRODAI NYITVA TARTÁS

- szerda: 08:30 - 11:30
- péntek: 08:30 - 11:30
- szombat: 16:00 - 18:00
- vasárnap: 08:30 - 11:00

Forgácsok

Szerkeszti a Szerkesztőbizottság
Római Katolikus Plébánia Hivatal
2840 Oroszlány, Haraszthegyi u. 88.
Felelős kiadó: Kutsch András
Tel: (34) 362-606
E-mail: forgacsok@okis.hu
Web: <http://forgacsok.okis.hu>
Grafika: Fritz Anita
Nyomda: MONTÁZS PRESS Kft

Ingyenes kiadvány!
Az előállítási költségek fedezésére adományokat elfogadunk.